

КАКЪ СТАНАЛЪ СИЛЕНЪ КРАЛИ-МАРКО.

Народно прѣдание.

Когато билъ малъкъ, Крали-Марко ходѣлъ съ връстниците си изъ полето да пасе башините си телци. Измежду другарите си той билъ най-малъкъ и най-слабъ, затова тѣ често го биели и все него карали да гони и връща телците, когато щръклѣли.

Веднѣжъ, като гонилъ телците изъ една нива, засѣяна съ жито, Крали-Марко намѣрилъ една люлка и въ нея дѣтенце. То плачело, защото слънцето му грѣло право въ очичките. Съжалилъ го Марко, откършилъ единъ клонъ и седналъ до люлката да пази сѣнка на дѣтенцето.

По едно врѣме дошла една едра и много висока жена. Тя била майката на дѣтенцето. Като видѣла Марка, запитала го :

— Какво правишъ тука?

— Пазя сѣнка на дѣтенцето, че слънцето грѣеше право въ очите му и то плачеше, отговорилъ Марко.

Тогава жената му рекла:

— Какво искашъ да ти дамъ, дѣто си направилъ туй голѣмо добро на дѣтето ми?

— Исамъ да ме направишъ по-якъ, та да мога да надвивамъ поне на единъ отъ другарите си.

— Това ли ти е молбата? Ела си бозни малко отъ моето млѣко!

Марко отишълъ и си бозналъ. Слѣдъ туй жената му казала:

— Иди дигни онзи камъкъ тамъ съ два прѣста!

Марко отишълъ да го дига, па се прѣсторилъ, че не може да го дигне съ два прѣста, а го дигналъ съ цѣлата си ржка. Тогава жената му дала да си бозне още веднѣжъ и го изпратила.

Щомъ го видѣли другарите му, почнали отдалечъ да му се каратъ и да го връщатъ да дири пакъ телците.

Марко имъ се опрѣлъ и не искалъ. Тогава тѣ рекли: